

Neišskiriami draugai - suaugusieji ir vaikai.

Draugystė šeimoje? Tai skamba neįprastai. Kada draugauti? Kokių būdu? XXI amžiuje stebima šeimos krizė, šeima vis mažiau atlieka savo pagrindines funkcijas — ugdomasias. Šeima formuoja vaiko asmenybę nuo pat pirmųjų gyvenimo dienų.

Dirbančioji moteris skiria vaikų ugdymui iki 6-7 minučių per parą. Savaitgaliais apie 30 minučių. Tėvų dėmesio ir nedalomo laiko vaikams reikia visada, tačiau nevisiems suaugusiems savo užimtose darbotvarkėse pavyksta reguliariai rasti valandos ar kelių veiklai su vaiku.

Pagrindinė dvasinė jėga, palaikanti šeimą kartu, yra giminystės jausmas, užuojauta. Ko reikia, kad ši bendruomenė būtų ilgalaikė?

Bendra veikla stiprina santykius ir nuramina. Vienas iš variantų gali būti suplanuota bendra veikla. Tai puikus metas naujam šeimos ritualui – sutarti laiką ir kiekvieną dieną užsiimti ku nors kartu. Kai vaikai žino, kad sutartu metu galės leisti laiką su tėvais, nebando dėmesio išsireikalauti verkimu, zyzimu ar kumščiais. Visą parą nereikia kartu žaisti ar linksminti vaikų, tačiau, kai tėvai valandai ar kelioms atsitraukia nuo kompiuterio ar telefono ir visą dėmesį skiria tik vaikui, jis jaučiasi svarbus. Tai padeda jam suprasti, kad yra reikalingas ir mylimas. O šių dienų kontekste, kad dar ir saugus, nes artimiausi žmonės yra šalia. Tai padeda stiprinti ryšį su vaikais ir išgyventi mažiau nerimo šiuo visiems įtemptu laikotarpiu.

Žinoma, suaugusiųjų ir vaikų pasauliai skiriasi. Noriu jums priminti pasakos „Mažasis princas“ citatą: „Iš pradžių visi suaugusieji buvo vaikai, tik nedaugelis iš jų tai prisimena“.

